

Sygn. akt: IX C 2423/15 upr.

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 maja 2016r.

Sąd Rejonowy w Opolu IX Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Piotr Sobków
Protokolant:	st. sekr. sądowy Grażyna Opalka

po rozpoznaniu w dniu 19 maja 2016r. w Opolu

sprawy z powództwa L. P. i M. P.

przeciwko (...) Sp. z o.o. w O.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej (...) Sp. z o.o. w O. solidarnie na rzecz powodów L. P. i M. P. kwotę 1 000,00 zł (jeden tysiąc złotych) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 13 stycznia 2015r. do dnia zapłaty;

II. w pozostałym zakresie powództwo oddala;

III. nakazuje zwrócić powodom kwotę 75 zł tytułem nadpłaconej opłaty sądowej;

IV. zasądza od powodów solidarnie na rzecz pozwanej kwotę 400 zł tytułem zwrotu części kosztów postępowania.

Sygn. akt IX C 2423/15 upr

UZASADNIENIE

Powodowie M. i L. P. pozwem złożonym w dniu 29.12.2015 r. domagali się zasądzenia od pozwanego (...) sp. z o.o. z siedzibą w O. kwoty 3.500 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 13.01.2015 r., w tym kwoty 2.500 zł tytułem odszkodowania za nienależyte wykonanie umowy oraz kwoty 1.000 zł tytułem zadośćuczynienia, a ponadto zasądzenia od pozwanego na rzecz powodów kosztów procesu wg norm przepisanych.

M. i L. P. w uzasadnieniu wskazali, iż zawarli z pozwanym umowę dotyczącą zakupu imprezy turystycznej w terminie 15-29.07.2014 r. w Hotelu (...). W związku ze stwierdzeniem niezgodności oferty przedstawionej przez pozwanego w dniu zakupu imprezy z warunkami zastanymi przez powodów na miejscu, w dniu 04.08.2014 r. powodowie złożyli reklamację wskazując szczegółowo, w jakich obszarach pozwany nie wykonał, a w jakich nienależycie wykonał zawartą z powodami umowę o świadczenie usług turystycznych. Pismem z dnia 10.09.2014 r., stanowiącym odpowiedź na reklamację z dnia 04.08.2014 r., pozwany nie uznał, że stan faktyczny obiektu był niezgodny z zawartą w dniu 07.06.2014 r. umową, a co za tym idzie, że umowa ta została wykonana przez organizatora turystyki w sposób nienależyty.

Żądana przez powodów kwota stanowi sumę wyrażonej w formie pieniężnej odpowiedzialności organizatora turystyki za szkodę wyrządzoną powodom niewykonaniem i nienależytym wykonaniem umowy oraz oczekiwanej przez powodów kwoty zadośćuczynienia za tzw. zmarnowany urlop, tj. urlop spędzony niezgodnie z oczekiwaniami powodów i wyobrażeniami wakacyjnego wypoczynku, jakie mieli podejmując decyzję o zakupie kosztownej imprezy, po przedstawieniu przez pozwanego oferty, która w rzeczywistości była niestety odmienna. Niezgodność oferty organizatora ze stanem, jaki powodowie zastali na miejscu, polegała w szczególności na: 1. Hotel (...) imperial Cala L. Resort, zgodnie z ofertą to "komfortowy kompleks hotelowy" z plażą "bezpośrednio przy hotelu (...) był hotelem z dojściem do plaży ok. 120 m publiczną ulicą. Po stronie Powodowej, wzbudziło to zdziwienie i niedowierzanie, że obiekt hotelowy nie ma nic wspólnego z "komfortowym kompleksem" a zakwaterowanie nie odbyło się w hotelu środkowym, z którego był bezpośredni dostęp do piaszczystej plaży, co stanowiło najistotniejszy punkt oczekiwań strony Powodowej. 2. Zgodnie z ofertą w hotelu miał być dostęp do atrakcji sportowych i rozrywki w postaci "tenis stołowy, rzutki, siłownia" Tymczasem na miejscu brak było tenisa stołowego i siłowni, co zostało potwierdzone przez recepcję hotelu oraz rezydenta. Powyższe spowodowało rozżalenie strony powodowej brakiem atrakcji w postaci tenisa stołowego oraz siłowni, gdyż jednym z istotnych czynników wpływających na decyzję o zakupie tej właśnie oferty, były plany powodów spędzenia aktywnie czasu i korzystania z tych dwóch atrakcji. 3. Wizualizacja hotelu na stronie katalogu potwierdziła usytuowanie bezpośrednio przy plaży (pierwsze, główne zdjęcie w katalogu) tymczasem zakwaterowanie odbyło się w hotelu stanowiącym jeden z trzech hoteli sąsiadujących z przejściami zamkniętymi dla klientów (hotel skrajny, pierwszy i najdalej oddalony od zatoki w rzędzie trzech hoteli). Wzbudziło to u strony powodowej ogromne rozczarowanie i złość z powodu nierzetelności oferty i nie spełnienia oczekiwań bezpośredniego dostępu do plaży, co stanowiło główny punkt oferty przedstawiony w biurze (...). Odpowiedzialność pozwanej wynika z art. 11 a ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o usługach turystycznych (Dz. U. z 2014 r. poz. 196, 822). Zgodni z treścią art. 11 a ust. 1 wskazanej ustawy" „organizator turystyki odpowiada za niewykonanie lub nienależyte wykonanie umowy o świadczenie usług turystycznych, chyba że niewykonanie lub nienależyte wykonanie jest spowodowane wyłącznie: 1) Działaniem lub zaniechaniem klienta; 2) Działaniem lub zaniechaniem osób trzecich, nieuczestniczących w wykonywaniu usług przewidzianych w umowie, jeżeli tych działań lub zaniechań nie można było przewidzieć ani uniknąć, albo: 3) Siłą wyższą." Warunki odbywania wypoczynku wysoce odbiegały od umówionych. Tym samym, umowa nr (...) nie została należycie i w pełni wykonana. W niniejszej sprawie, nie zachodzą przesłanki wyłączające winę organizatora - nienależyte wykonanie umowy nie było spowodowane ani działaniem ani zaniechaniem klienta, ani siłą wyższą ani działaniem lub zaniechaniem osób trzecich. Należy także przytoczyć wyrok Sądu Najwyższego - Izby Cywilnej z dn. 24.03.2011 r. w sprawie oznaczonej sygn. akt I CSK 372/2010 (Lex nr 2505492), o treści: „1. Artykuł 11a ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o usługach turystycznych (Dz. U. z 2014 r. poz. 196, 822), może być podstawą odpowiedzialności organizator turystyki za szkodę niemajątkową w postaci tzw. zmarnowanego urlopu", który to świadczy o zasadności dochodzenia roszczeń powodów o odszkodowanie za nienależyte wykonanie umowy o świadczenie usług turystycznych. W związku z powyższym uzasadnione jest roszczenie powodów o odszkodowanie za nienależyte wykonanie umowy nr (...) w wysokości 2.500 zł. Co prawda, zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego - Izby Cywilnej z dnia 24.03.2011 r. (I CSK 372/2010, Lex nr 2505492), 2. „Prawo do spokojnego wypoczynku (urlopu) nie jest dobrem osobistym mieszczącym się w katalogu dóbr zawartym w art. 23 k.c. zachowanie się organizatora turystyki, prowadzące do „zmarnowania urlopu", może jednak naruszać dobra osobiste przykładowo wymienione w tym przepisie. Zmarnowany urlop doprowadził do naruszenia innych dóbr osobistych powodów, jakim jest prawo do niezakłóconego odpoczynku. Wysokość odszkodowania ustalona została w oparciu o tzw. kartę frankfurcką. Oszacowanie wziętych pod uwagę wad oferty dało łącznie ok. 25%, co przy koszcie imprezy wynoszącej ok. 10.000 zł, stanowiło 2.500 zł. Data początkowa odsetek wynika z pisma powodów - wezwania do zapłaty, z dnia 27.12.2014 r. (w wezwaniu powodowie wyznaczyli pozwanej termin na zapłatę dochodzonych roszczeń - 7 dni od dnia otrzymania wezwania do zapłaty. Ze zwrotnego potwierdzenia odbioru wynika, że Pozwana odebrała wezwanie w dniu 05.01.2015 r. Pismem z dnia 23.01.2015 r. pozwana ustosunkowała się do wezwania, odmawiając zapłaty roszczeń. Z uwagi na bezskuteczny upływ terminu świadczenie stało się wymagalne w dniu 13.01.2015 r., stąd też wynika początkowa data dochodzonych odsetek w pozwie. Wyjazd na urlop jest realizacją gwarantowanego przez przepisy prawa powszechnie obowiązującego wypoczynku i wydarzeniem niezwykle doniosłym dla pracującego ciężko człowieka. Obowiązkiem pozwanej było dołożenie należytej staranności, by zrealizować ofertę i tym samym, nie narazić powodów na tzw.

„zmarnowany urlop.” Dla powodów koszt wycieczki był bardzo wysoki, wymagał wielu wyrzeczeń w ciągu roku. Niestety nie przyniósł oczekiwanego wypoczynku i regeneracji sił, gdyż na miejscu nie było im dane cieszyć się tym, za co zapłacili. W efekcie, postawa pozwanej podczas trwającego ponad rok sporu, stan rozczarowania i dużego zawodu jedynie potęguje. Nie ma jednak przyzwolenia na tolerancję dla niewywiązywania się z zobowiązań, zwłaszcza gdy dotyczą one sfery bezwzględного prawa do wypoczynku, na który czeka się cały rok.

(...) Sp. z o.o. z siedzibą w O. w odpowiedzi na pozew złożonej w dniu 15.03.2016 r. wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powodów na rzecz pozwanego kosztów procesu wg norm przepisanych wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa.

Pozwany w uzasadnieniu wskazał, iż zaprzecza wszystkim twierdzeniom powodów o faktach, o ile wyraźnie ich nie przyznaje. Prawdą jest, że powodowie zawarli z pozwanym umowę o świadczenie usług turystycznych dotyczącą ich uczestnictwa w imprezie turystycznej organizowanej przez pozwanego w okresie od 15 do 29 lipca 2014 r. na I. w trzygwiazdkowym hotelu (...). Po przybyciu na miejsce świadczenia usług turystycznych, powodowie zostali zakwaterowani w hotelu wskazanym w umowie, w przewidzianym w niej typie pokoju (standardowy, dwuosobowy). Zgodnie z ofertą pozwanego, obiekt w którym powodowie zostali zakwaterowani - był położony bezpośrednio przy plaży. Sama obecność drogi wewnętrznej, nie charakteryzującej się dużym natężeniem ruchu samochodowego, nie ma jakiegokolwiek znaczenia dla kwestii bliskości plaży od hotelu. Co więcej, pozwany w ofercie hotelu (...) wprost wskazał, że jest on kompleksem hotelowym, co winno zasugerować powodom, że zajmuje on dużą powierzchnię, a pokój im przydzielony może znajdować się w pewnej odległości od plaży, co oczywiście w jakimkolwiek stopniu nie może stanowić o nienależytym wykonaniu umowy przez pozwanego. W hotelu powodowie mieli możliwość korzystania ze wszelkich, przewidzianych umową atrakcji sportowo-rekreacyjnych, w tym z tenisa stołowego oraz siłowni. Nieprawdą przy tym jest, aby rezydent czy jakikolwiek inny pracownik pozwanego miał potwierdzić jakiegokolwiek braki w usługach oferowanych przez hotel. W ocenie pozwanego umowa o świadczenie usług turystycznych zawarta z powodami została wykonana w sposób należyty, a program wycieczki został w całości zrealizowany. W świetle okoliczności sprawy należy uznać, że po stronie powodów nie powstało jakiegokolwiek prawo do żądania obniżenia ceny imprezy turystycznej czy zadośćuczynienia. Zakres usług oferowanych przez hotel (...), możliwość korzystania ze wszelkich świadczeń sportowo-rekreacyjnych w obiekcie, odległość hotelu od plaży. Wreszcie wskazać należy, iż żądanie zapłaty zadośćuczynienia zostało wadliwie przez powodów skonstruowane poprzez niewskazanie w jaki sposób miałyby zostać na ich rzecz zasądzone. Ustawa nie przewiduje natomiast możliwości jego zasądzenia na rzecz dwóch osób.

Powód na terminie rozprawy w dniu 07.04.2016 r. sprecyzował żądanie dotyczące zapłaty zadośćuczynienia i domagał się zasądzenia od pozwanego po 500 zł na rzecz M. P. i L. P..

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powodowie M. i L. P. zawarli z (...) Sp. z o.o. z siedzibą w O. umowę organizacji imprezy turystycznej w terminie od dnia 15.07.2014 r. do dnia 29.07.2014 r. w I. z zakwaterowaniem w pokoju dwuosobowym w hotelu 3 gwiazdkowym - Hotel (...) oraz wyżywieniem (...) inclusive. Powodowie zapłacili za imprezę turystyczną dla dwóch osób kwotę 9.364 zł. Zgodnie z ofertą katalogową plaża Cal L. publicznej piaszczystej o szerokości 100 m i długości 200 m posiada łagodne zejście do morza i miała być położona bezpośrednio przy hotelu. Zgodnie z ofertą, w hotelu miały być dostępne rozrywki i atrakcje w postaci tenisa stołowego, siłowni, boiska do piłki nożnej, koszykówki i siatkówki, piłki wodnej, rzutki, aerobik, minidisco, dzienne i wieczorne animacje dla dorosłych i dzieci: gry i zabawy rekreacyjne itd.

Dowody:

- dokument podróży z dnia 07.06.2014 r., k. 6,
- oferta katalogowa wykupionej usługi, k. 14,
- wydruk wiadomości sms, k. 57,

- wydruk strony internetowej, k. 58-64.

Istotnym elementem dla powodów przy wybieraniu oferty był bezpośredni dostęp do plaży. Biuro przedstawiło ofertę, z której wynikało, że jest to kompleks trzech budynków i każdy z nich ma bezpośredni dostęp do plaży oraz basenu. Na miejscu okazało się, że ten budynek, w którym powodowie zostali zakwaterowani jest niezależny, ma własną ochronę i nie posiada bezpośredniego dostępu do plaży. Aby dostać się na plażę należało przejść przez rondo oraz drogą ok. 150 m. W hotelu, w którym zostali zakwaterowani powodowie nie było dostępu do siłowni ani do tenisa stołowego. Powodowie zgłosili ten problem na miejscu rezydentce. Rezydentka przekazała im, iż kompleks został wydzielony z uwagi na nieporozumienia pomiędzy poszczególnymi właścicielami. W recepcji potwierdzono, iż nie ma możliwości dostępu do siłowni i stołu do tenisa. Powodowie mają 45 i 50 lat, nie mają żadnych ograniczeń ruchowych.

Dowód:

- zeznania powoda L. P., k. 48,

- wydruki zdjęć wraz opisem, k. 55-56.

Hotel, w którym zostali zakwaterowani powodowie mieści się na I. w Hiszpanii. Powodowie składali zastrzeżenia dotyczące niezgodności oferty z opisem oraz brak tenisa stołowego, siłowni i kwestię dojścia do plaży. Z informacji uzyskanych od osób które tam przebywały wynika, iż tenis stołowy był w tym hotelu w części dla dzieci, jednakże nie było siłowni. Istniały dwie możliwości dojścia do plaży. We wcześniejszym okresie można było z hotelu przejść przez bramkę i teren sąsiedniego hotelu po schodach w dół, jak to wskazano z pominięciem jezdni drogi dojazdowej. Droga, którą powodowie szli do plaży, była drogą dojazdową do hoteli, ogólnie dostępna. Dojście do plaży zajmowało ok. 2 min.

Dowód: zeznania świadka M. Z., k. 71.

Powodowie pismem z dnia 04.08.2014 r. zgłosili reklamację domagając się 25% upustu liczonego od ceny imprezy turystycznej. Pozwany w piśmie z dnia 10.09.2014 r. odmówił uwzględnienia reklamacji. Powodowie pismem z dnia 22.09.2014 r. podtrzymali swoje uwagi co do organizacji imprezy turystycznej. Pozwany w piśmie z dnia 27.10.2014 r. podtrzymał wyrażone wcześniej stanowisko. Powodowie pismem z dnia 29.12.2014 r. wezwali pozwanego do zapłaty kwoty 3.500 zł w terminie 7 dni. Pismo to zostało odebrane przez pozwanego w dniu 05.01.2015 r. Pozwany w piśmie z dnia 23.01.2015 r. podtrzymał wyrażone wcześniej stanowisko.

Dowody:

- reklamacja z dnia 04.08.2014 r., k. 7-8,

- pismo pozwanego z dnia 10.09.2014 r., k. 9-11,

- pismo powodów z dnia 22.09.2014 r., k. 12,

- pismo pozwanego z dnia 27.10.2014 r., k. 13,

- wezwanie do zapłaty z dnia 27.12.2014 r. wraz ze zwrotnym potwierdzeniem odbioru, k. 15,

- pismo pozwanego z dnia 23.01.2015 r., k. 16.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo dotyczące odszkodowania za niewykonanie umowy zasługiwało na uwzględnienie w części tj. w zakresie kwoty 1.000 zł, w pozostałej części podlegało oddaleniu zaś roszczenie dotyczące zapłaty zadośćuczynienia za tzw. zmarnowany urlop w całości podlegało oddaleniu.

Podstawą prawną dochodzonego przez powodów roszczenia odszkodowawczego jest art. 11a ust. 1 w ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o usługach turystycznych (Dz. U. z 2014 r. poz. 196 ze zm.). Zgodnie z tym przepisem, organizator turystyki odpowiada za niewykonanie lub nienależyte wykonanie umowy o świadczenie usług turystycznych, chyba, że niewykonanie lub nienależyte wykonanie jest spowodowane wyłącznie: działaniem lub zaniechaniem klienta, działaniem lub zaniechaniem osób trzecich, nie uczestniczących w wykonywaniu usług przewidzianych w umowie, jeżeli tych działań lub zaniechań nie można było przewidzieć ani uniknąć, albo siłą wyższą. Przedmiotem regulacji powyżej przywoływanej ustawy są warunki świadczenia przez przedsiębiorców usług turystycznych na terenie kraju i za granicą. Ustawa ta wprowadza kategorię umów nazwanych - „umowę o świadczenie usług turystycznych”, przez którą należy rozumieć wszelkiego rodzaju usługi świadczone turystom. Usługa ta obejmuje w praktyce kilka różnych świadczeń traktowanych jednak jako jedno zobowiązanie. Konsekwencją takiej konstrukcji jest to, że za wykonanie wszystkich mieszczących się w ramach umowy świadczeń, pomimo, iż są one z reguły realizowane przez różne podmioty – odpowiedzialność wobec usługobiorcy ponosi jedynie organizator turystyki (art. 11a ustawy). Z powyższego wynika szeroko zakreślony zakres odpowiedzialności organizatora, albowiem odpowiada on nie tylko za działania własne, ale również działania osób, z pomocą których zobowiązanie wykonuje. Organizator imprezy turystycznej nie może zwolnić się z odpowiedzialności poprzez powołanie się na brak winy w nadzorze nad tymi osobami lub w brak winy w ich wyborze. Jediną podstawą prawną do wyłączenia jego odpowiedzialności jest wykazanie zaistnienia ściśle określonych w ustawie przesłanek egzoneracyjnych. Dodać należy, iż pozostałe przesłanki odpowiedzialności ex contractu, tj. 1. pojęcie niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, 2. szkoda szeroko rozumiana (uszczerbek majątkowy: rzeczowy i osobowy, uszczerbek niemajątkowy), 3. związek przyczynowy pomiędzy zdarzeniem a szkodą – regulowane są przez odpowiednie przepisy k.c.

Ustawodawca mając na celu ochronę klienta imprezy turystycznej wprowadził ustawowe domniemanie odpowiedzialności organizatora za niewykonanie lub nienależyte wykonanie umówionej usługi turystycznej. Tym samym, uczestnik imprezy dochodzący ochrony swoich praw z tego tytułu musi jedynie wykazać, że świadczenia objęte umową nie zostały wykonane albo zostały wykonane niezgodnie z jej treścią oraz, że stanowiło to przyczynę powstania po jego stronie szkody majątkowej lub niemajątkowej. Zakres okoliczności, za jakie odpowiada organizator turystyki musi uwzględniać wysoki miernik staranności, jakiego należy wymagać od profesjonalisty (art. 355 §2 k.c.).

Zgodnie z ogólną zasadą kodeksu cywilnego wyrażoną w art. 6 k.c. i przy uwzględnieniu zapisów ustawowych dotyczących odpowiedzialności kontraktowej (art. 11 a ust. 1 cytowanej ustawy oraz posiłkowo art. 471 k.c.), to na osobie dochodzącej swego roszczenia na drodze postępowania sądowego spoczywa ciężar wykazania okoliczności niezbędnych do ustalenia zakresu odpowiedzialności pozwanego, tj. zarówno jej podstawy faktycznej i prawnej, jak i wysokości żądanej należności. W rozpatrywanej sprawie do powodów należało zatem udowodnienie faktu zawarcia umowy i jej treści, wynikających z niej albo wprost z przepisów ustawy, wzajemnych obowiązków stron oraz tego, że pozwany nienależycie wykonał wobec nich zobowiązanie oferując świadczenie niezgodne z umówionym lub niższej jakości niż umówione. Pozwanego natomiast obciążał ewentualny obowiązek wykazania, że nienależyte wykonanie zobowiązania było wynikiem okoliczności, za które nie odpowiada. Natomiast ustalenie wysokości odszkodowania pozostawione zostało uznaniu Sądu.

W rozpoznawanej sprawie bezsporne było, iż strony łączyła umowa na podstawie której pozwany zobowiązał się do zorganizowania imprezy turystycznej dla 2 osób w miejscowości I. w hotelu 3 gwiazdkowym - Hotel (...) oraz wyżywieniem (...) inclusive. Powodowie mieli mieć zapewnioną możliwość korzystania z siłowni oraz tenisa stołowego, zaś plaża Cal L. miała być położona bezpośrednio przy hotelu.

Kwestią sporną pozostawało ustalenie czy pozwany organizator imprezy turystycznej istotnie nienależycie wykonał zobowiązania wynikające z w/w umowy i czy w związku z tym powinien ponieść z tego tytułu odpowiedzialność za szkodę majątkową i niemajątkową poniesioną przez powodów.

Ustalenia faktyczne Sąd poczynił przede wszystkim w oparciu o przesłuchanie zawnioskowanego świadka – M. Z. oraz przesłuchania powoda. Wersja przedstawiona przez powoda i świadka jest zbieżna w zakresie braku dostępu do siłowni oraz braku położenia plaży bezpośrednio przy hotelu, co potwierdza również nakreślony przez powodów szkic

naniesiony na wydruk fotografii obiektu w którym zostali zakwaterowani oraz sąsiednich hotelów. Powód wykazał, iż w hotelu w którym zostali zakwaterowani L. P. i M. P. nie było możliwości gry w tenisa stołowego. Pozwany wskazywał, iż istniała taka możliwość jednakże, twierdzenia tego nie udowodnił. Poczynione na podstawie opisanych powyżej dowodów ustalenia prowadzą do wniosku, że powodowie wykazali zaistnienie przesłanek pozwalających na uwzględnienie ich żądania w części, w szczególności wykazała, że doszło do nienależytego wykonania umowy przez pozwanego, oraz na czym polegało nienależyte wykonanie przez pozwanego (...) Spółkę z o.o. w O. zobowiązania umownego.

W ocenie Sądu powodowie wykazali, że pozwany wykonał umówione przez strony usługi nienależycie, jednakże wady te nie były tak istotne aby całkowicie pozbawiły powodów celu w jakim umowę zawarli. Powyższe uzasadnia zasądzenie solidarnie na rzecz powodów od pozwanego kwoty 1.000 zł za powstałą szkodę, opartego na przepisie art. 16 a ust. 2 i 4 w zw. z art. 11a w/w ustawy. Takie stanowisko uzasadniają też postanowienia Karty Frankfurckiej, które zważywszy na rodzaj wad, uzasadniały obniżenie ceny imprezy turystycznej powodów o ok. 10% - dotyczącej opłat podstawowych, w zakresie granic wyznaczonych żądaniem pozwu. Sąd posiłkując się postanowieniami w/w Karty uznał, że uiszczona przez powódkę cena imprezy powinna ulec obniżeniu w następującym wymiarze: różnica w odległość od plaży 5 %, brak siłowni i tenisa stołowego (pozycja „brak kortu tenisowego”) – 5 %. Z uwagi na powyższe należało uwzględnić roszczenie odszkodowawcze powodów w części dotyczącej kwoty 1.000 zł.

Odnosząc się do kwestii zadośćuczynienia, w ocenie Sądu roszczenie powodów w tym zakresie jest niezasadne. Co prawda Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 19.11.2010 r. (sygn. III CZP 79/10, LexPolonica nr 2412173) wskazał, że przepis art. 11a ust. 1 ustawy z dnia 29 .08.1997 r. o usługach turystycznych może być podstawą odpowiedzialności organizatora turystyki za szkodę niemajątkową klienta w postaci tzw. zmarnowanego urlopu, to jednak zapatrywanie to nie oznacza, że w każdym przypadku niewywiązania się przez biuro podróży z umowy tego typu roszczenia należy uznać za zasadne. Przez zmarnowany urlop należy rozumieć utracone nadzieje związane z oczekiwaniem spędzenia wolnego czasu w przyjemnej atmosferze, czy też konieczność zajmowania się na wczasach sprawami niezwiązanymi z wypoczynkiem, w tym na przykład zmianą pokoi hotelowych z powodu ich niskiego standardu, czy wywołaną innymi okolicznościami. Jednocześnie należy zwrócić uwagę, że w myśl powołanej wyżej uchwały prawo do spokojnego, niezakłóconego odpoczynku na zorganizowanych wczasach nie może być utożsamiane z dobrem osobistym. Możliwość przyznania zadośćuczynienia wskazano także w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 24.03.2011 r. I CSK 372/10 wskazując, iż „dobrem osobistym jest wartość immanentnie złączona z istotą człowieczeństwa oraz naturą człowieka, niezależna od jego woli, stała, dająca się skonkretyzować i obiektywizować. Na tle takiego pojmowania dóbr osobistych nie można konstruować – zdaniem Sądu Najwyższego – dobra osobistego w postaci prawa do niezakłóconego odpoczynku, przypisywanego konsumentowi zawierającemu umowę o świadczenie usług turystycznych. Należy poza tym pamiętać, że każde dobro osobiste skupia w sobie dwa elementy – chronioną wartość oraz prawo żądania od innych jej poszanowania. Spokojny, niezakłócony odpoczynek na zorganizowanych wczasach nie odpowiada tym przesłankom; jest zwykłym przejawem zachowania człowieka, zaspokojeniem jego – najczęściej doraźnej – potrzeby, nie przez wszystkich zresztą odczuwanej. Nie można jednak wykluczyć, że w niektórych sytuacjach działanie (zaniechanie) organizatora turystyki, prowadzące do "zmarnowania urlopu", będzie jednocześnie naruszeniem jakiegoś dobra osobistego, w tym w szczególności zdrowia albo nietykalności lub wolności osobistej. Jednak nie uzasadnia to generalnego stanowiska, iż prawo do spokojnego wypoczynku (urlopu) jest dobrem osobistym mieszczącym się w otwartym katalogu tych dóbr zawartym w art. 23 k.c.

Powyższa argumentacja prowadzi do wniosku, że wskazane okoliczności nie miały miejsca w rozpoznawanej sprawie. Zdaniem Sądu powodowie nie zdołali wykazać, że w związku z odbytą podróżą odczuli szczególnie dyskomfort i stres, a co za tym idzie, że uniemożliwiono im odpoczynek i czerpanie radości z urlopu. Powodowie przez dwa tygodnie korzystali z usług turystycznych zorganizowanych przez pozwanego, które co prawda nie były w całości zgodne z zawartą umową jednakże poza odstępem do plaży, brakiem siłowni i tenisa stołowego, powodowie nie zgłaszali uwag co do zorganizowanego wypoczynku. Należy przy tym zaznaczyć, że podane przez powodów niedogodności nie wywołały u nich żadnych dolegliwości zdrowotnych, w sferze psychicznej powodów nie doszło do jakiegokolwiek uszczerbku. Powodowie są osobami w sile wieku, bez ograniczeń ruchowych, stąd też brak plaży bezpośrednio przy

hotelu nie pozbawił ich możliwości korzystania z niej, a jedynie wydłużył czas, który należało poświęcić aby się na niej znaleźć.

Wymaga zaznaczenia, iż powodowie nie udowodnili powstania krzywdy z uwagi na niewywiązanie się pozwanego z zawartej umowy. Zgodnie z treścią art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne, zgodnie z art. 232 k.p.c. strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. „Zgodnie z zasadą kontrydiktoryjności ciężar dowodu spoczywa na stronach postępowania cywilnego. To one, a nie sąd, są wyłącznym dysponentem toczącego się postępowania i one wreszcie ponoszą odpowiedzialność za jego wynik.” (T. Demendecki [w:] Komentarz aktualizowany do ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego, red. A. Jakubecki, LEX/el., 2015.) „Jeżeli materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie daje podstawy do dokonania odpowiednich ustaleń faktycznych w myśl twierdzeń jednej ze stron, Sąd musi wyciągnąć ujemne konsekwencje z braku udowodnienia faktów przytoczonych na uzasadnienie żądań lub zarzutów. Należy to rozumieć w ten sposób, że strona, która nie przytoczyła wystarczających dowodów na poparcie swych twierdzeń ponosi ryzyko niekorzystnego dla siebie rozstrzygnięcia, o ile ciężar dowodu, co do tych okoliczności na niej spoczywał.” (Wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 18.01.2012 r. I ACa 1320/11, LEX nr 1108777). Wobec braku udowodnienia żądania zadośćuczynienia należało oddalić w tym zakresie żądanie powodów.

Sąd na podstawie art. 481 k.c. w związku z art. 455 k.c. zasądził odsetki ustawowe od kwoty 1.000 zł od dnia 13 stycznia 2015 r. do dnia zapłaty. Powodowie w wezwaniu do zapłaty wskazali termin 7 dni na zapłatę przez pozwanego kwoty 3.500 zł Wezwanie to zostało odebrane przez pozwanego w dniu 05.01.2015 r. stąd też roszczenie powodów winno zostać spełnione najpóźniej w dniu 12.01.2015 r.

Postanowienie o kosztach procesu, w tym o kosztach zastępstwa procesowego, uzasadnia art. 100 k.p.c. Zgodnie z treścią art. 100 k.p.c. zdanie pierwsze – w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Decyzja, czy w wypadku uwzględnienia powództwa tylko w pewnej części, koszty procesu powinny zostać wzajemnie zniesione, czy też stosunkowo rozdzielone, powinna być zawsze oparta na zasadzie słuszności. W rozpoznawanej sprawie z kwoty dochodzonej pozwem – 3.500 zł na rzecz powodów zasądzona została kwota 1.000 zł. Powodowie wygrali zatem sprawę w 29 % stąd też powinni ponieść koszty procesu w 71 %. Na koszty procesu w kwocie 717 zł, składała się opłata od pozwu w kwocie 100 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł, koszty zastępstwa procesowego pozwanego w kwocie 600 zł. Powodowie ponieśli koszty procesu w kwocie 100 zł a powinni w kwocie 509,07 zł stąd też należało zasądzić od powodów na rzecz pozwanego kwotę 400 zł tytułem części kosztów procesu.

Sąd zwrócił pozwanym kwotę 75 zł tytułem nadpłaconej opłaty sądowej w oparciu o art. 80 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.

Z uwagi na powyższe, na podstawie powołanych powyżej przepisów, orzeczono jak w sentencji wyroku.